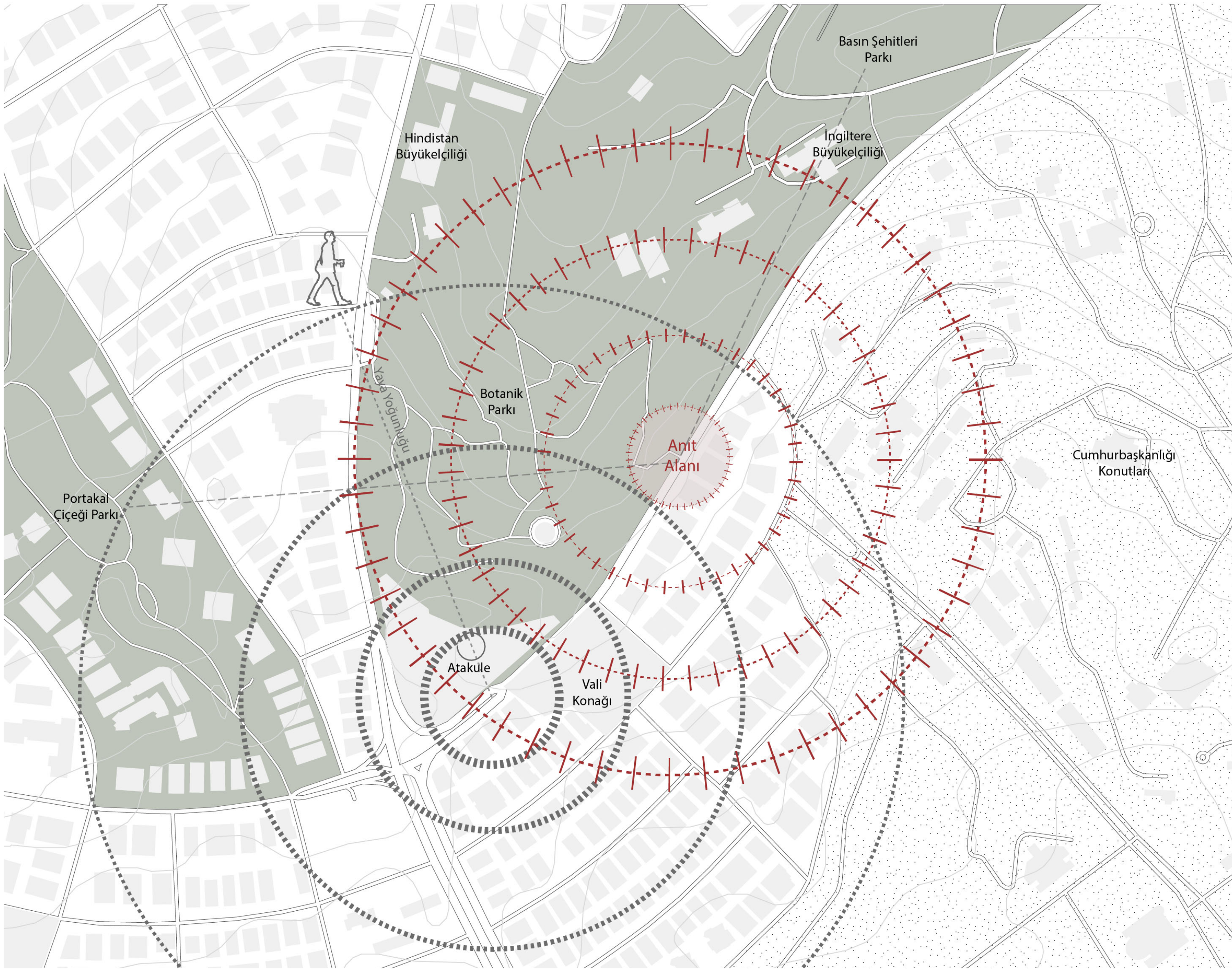
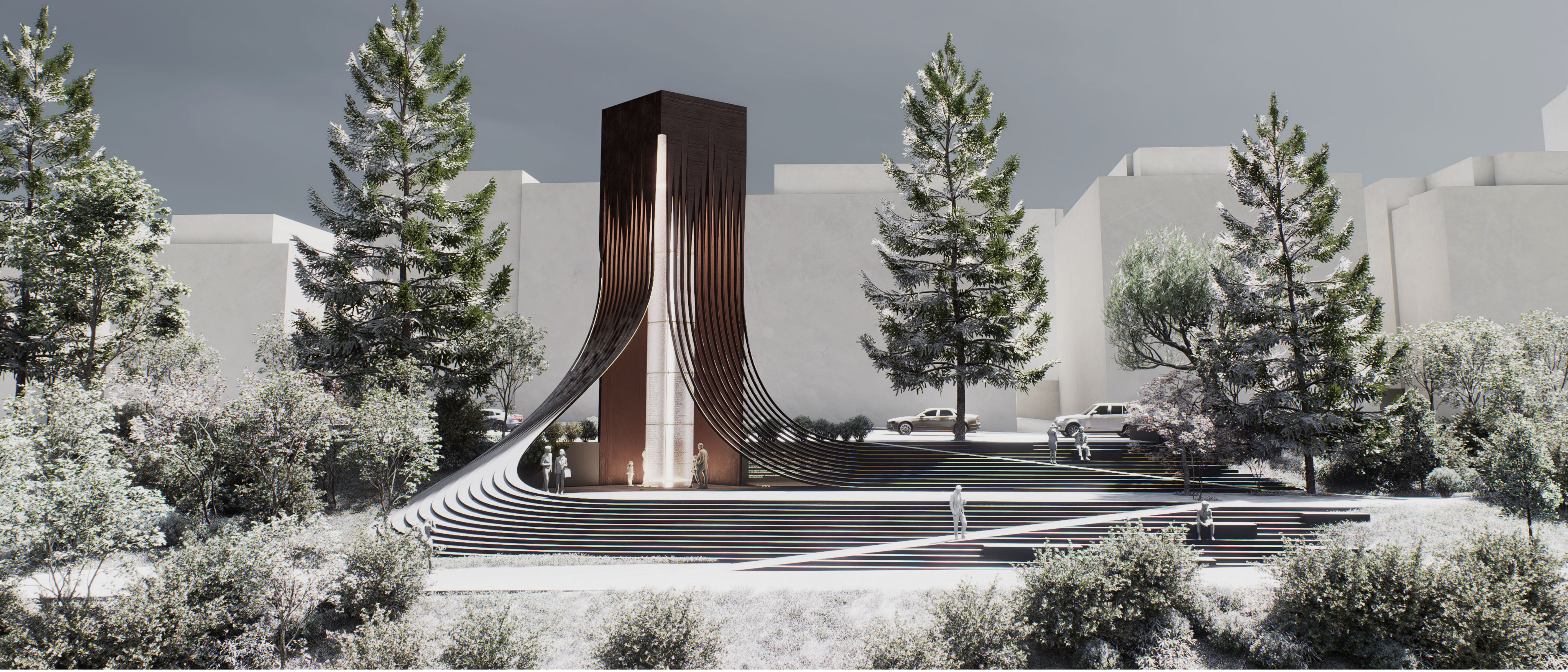
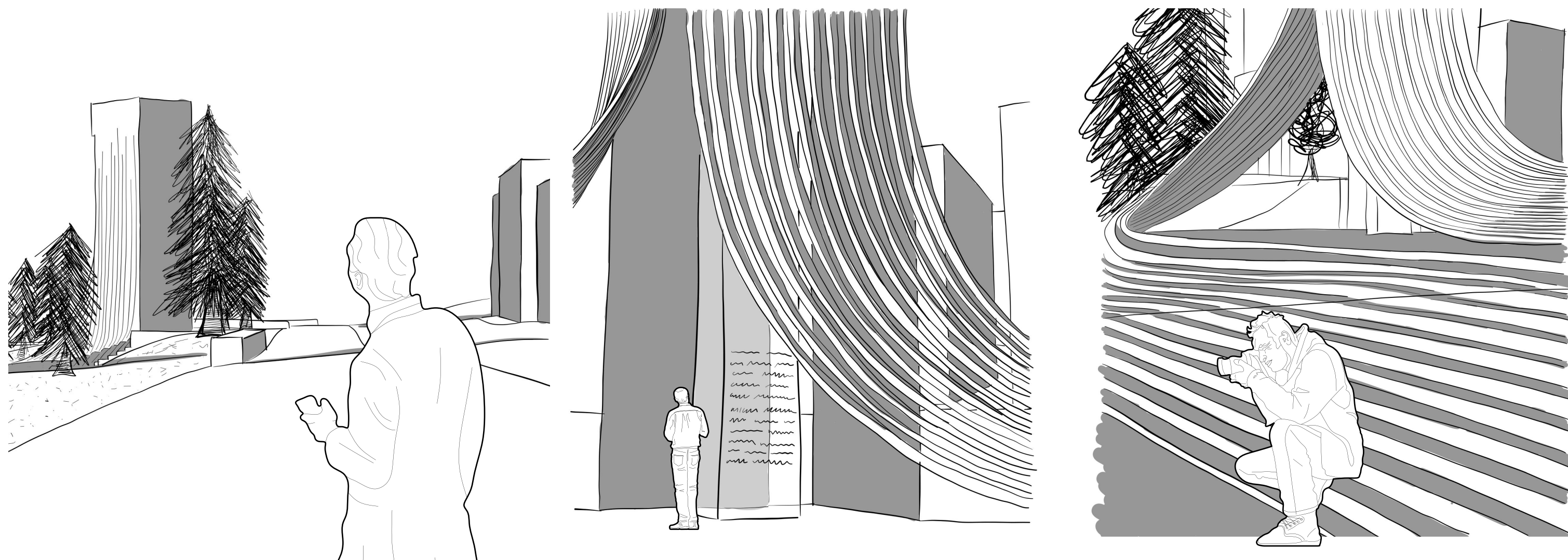

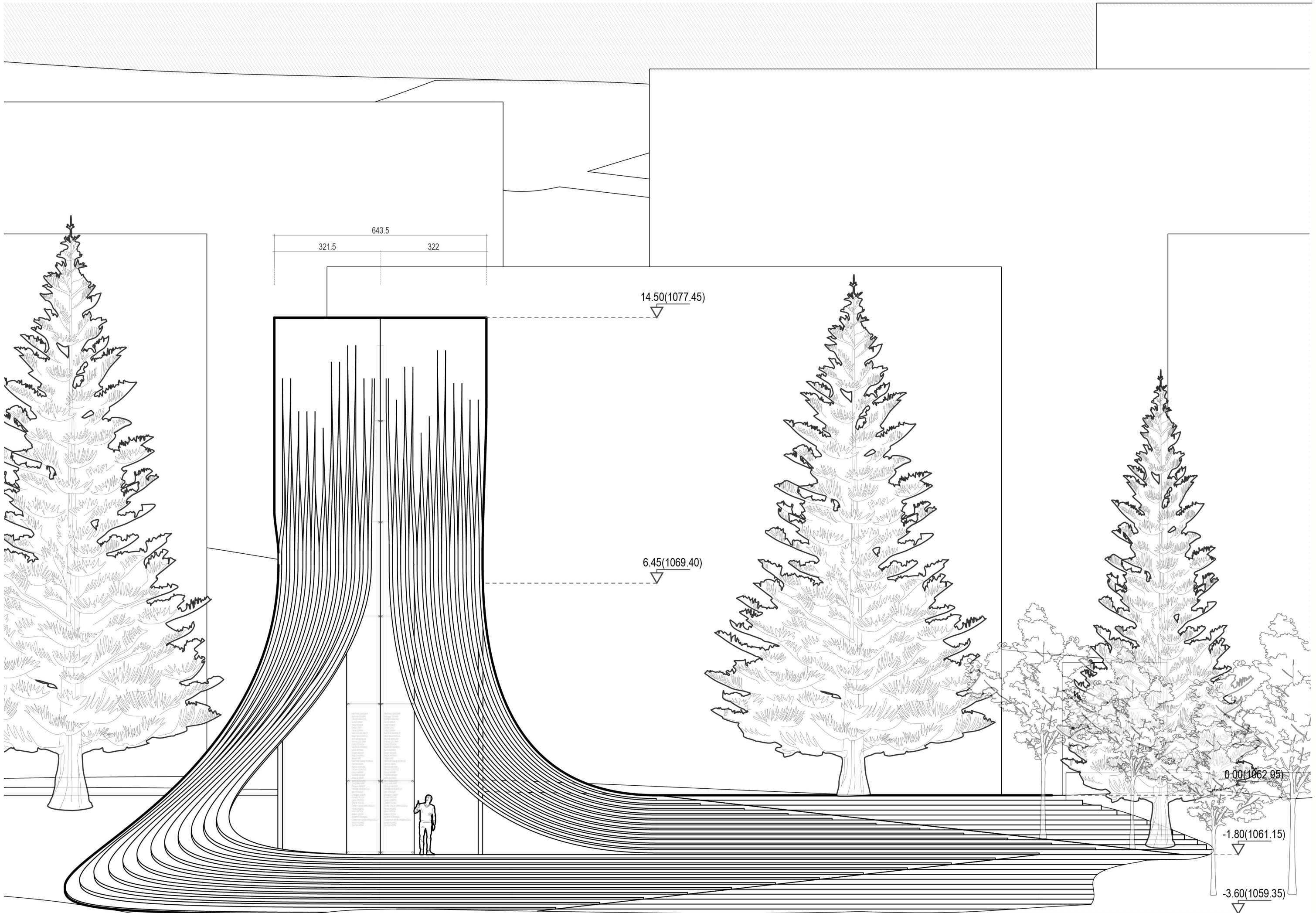
DIŞIŞLERİ ŞEHİTLERİ ANITI VE ANI MEKÂNI FİKİR PROJESİ YARIŞMASI

YAKLAŞIM KARARLARI (1/2000)

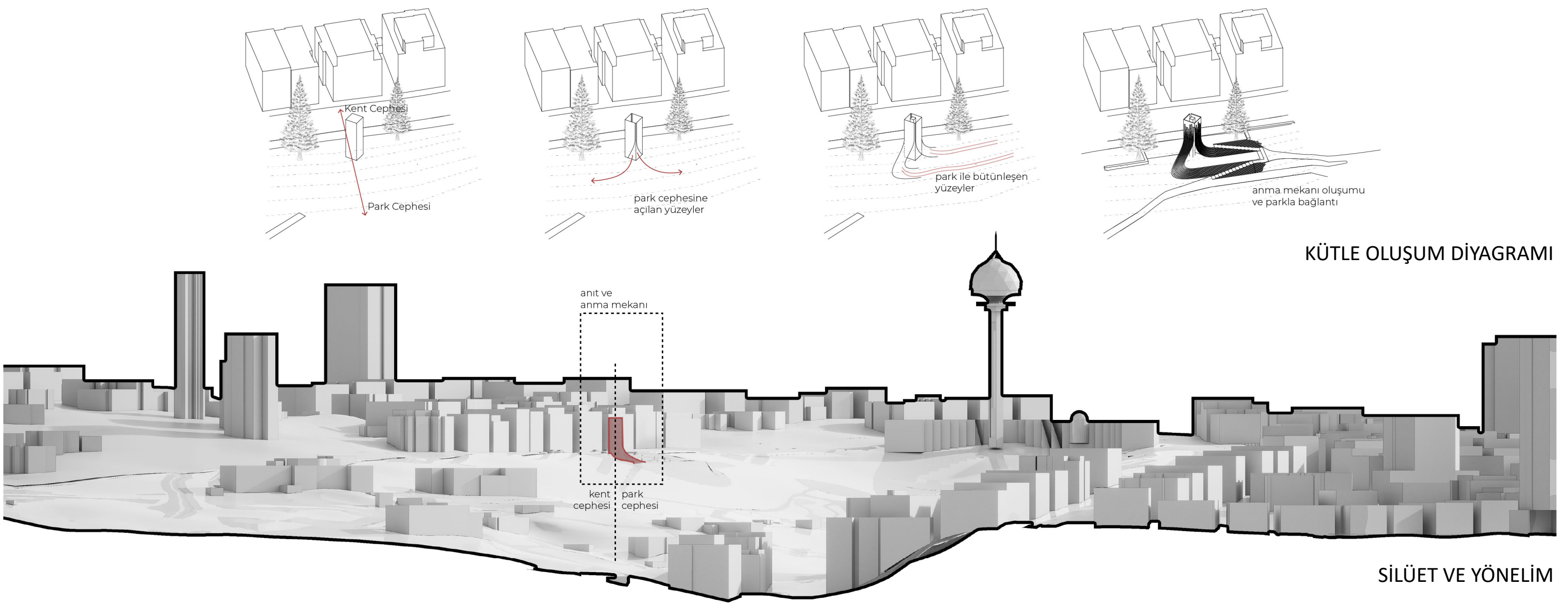
ETKİLEŞİM KURGUSU

BOTANİK PARKINDAN GÖRÜNÜŞ (1/100)

BAĞLAM

SİLÜET VE YÖNELİM

Ankara Botanik Parkı'nın içinde yer alan Dışişleri Şehitleri Anıtı, görevleri başında şehit edilen Türk diplomatları ve yakınlarının anısına adanmış kalıcı bir hafıza mekânıdır. Anıt, yalnızca bir anı bırakmakla kalmaz; kaybı, hatıraları ve sürekliliği mimari bir dille görünür kılar. Şehitlik listesinde yer alan farklı tarihler, yaşanan acıların zamana yayılmış bir süreklilik taşıdığını gösterir. Anıtın formu ve mekânsal kurgusu bu sürekliliğe ve hafızaya dayanır. Kent ve doğa arasında kurduğu iki yönlü ilişki, anıtın duygusal tonunu da belirler.

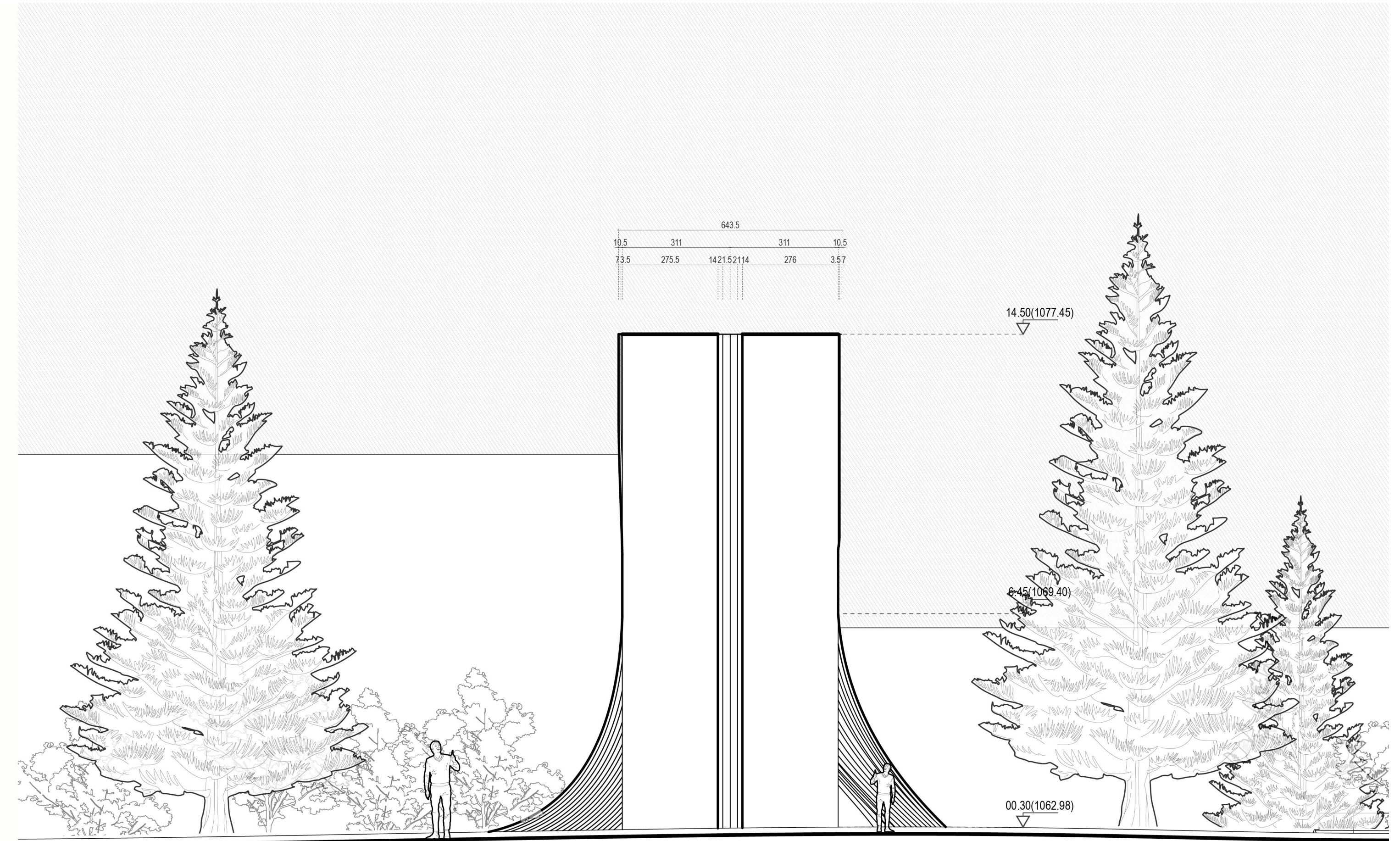
Şehre dönük yüzü sade, güçlü ve vakurdur. Günlük hayatın içinde rol çalmadan var olan bu yüz, hafızaya ciddi bir davet sunar. Modern, kentli ve ağırbaşlı duruşuyla şehrin silüetiyle uyumlu bir parça hâline gelir. Buna karşılık Botanik Park'a bakan yüzü, anıtın duygularını serbest bıraktığı alandır. Kütlelin kıvrılarak açılan kenarları, yıllanmış ağaçlara ve peyzajın yeşiline doğru yönelir. Burada yapı, mahrem, hüzünlü ve cesur bir ifade kazanır. Kent tarafında ciddi bir duruş sergileyen anıt, doğaya doğru içini açar; derin acılarını ve hatıralarını görünür kılar.

Kullanıcı, anıta çevresindeki yumuşak eğimlerle yaklaşır. Bu yaklaşım, ani bir karşılaşmayı önler; hafızaya ve kayba dair duyguların yavaşça derinleşmesine olanak tanır. Yükselen kütle, basamaklar ve yüzey farklılıklarıyla çevresinden ayrılarak vurgulanır.

Anıtın merkezinde yer alan dikey yarık, yapının kalbinde açılmış bir hafıza izidir. Bu yarık, mekâna güçlü bir ışık ve duyu akışı sağlar. Ziyaretçi bu yarıktan ilerleyerek, şehit edilen diplomatların ve yakınlarının isimlerini taşıyan şeffaf cam pano ile karşılaşır. İsimler, dış kabuğa temas etmeyen şeffaf bir yüzey üzerinde yer alır; pano, mekânın içinde hafifçe süzülüyormuş hissi verir. Yalnızca zemine oturan, ancak ana yapıya değmeyen bu pano, hafızanın görünmez ama hissedilir varlığını simgeler.

Doğal ışık, yapının üst yarıklarından içeri süzülerek cam panoya ulaşır. Işık burada doğrudan değil; kesik, süzülerek ve hafif bir şekilde mekâna dağılır. Bu sayede içeride zamansız, sessiz ve düşündürücü bir atmosfer oluşur. Yapının doğayla kurduğu ilişki bu noktada daha da güçlenir. Kütle, doğanın içine sert bir şekilde girmeden, kıvrılarak ve hafifçe dokunarak peyzajla bütünleşir. Bu tavır, anıtın insanla, zamanla ve doğayla kurduğu saygılı ve içsel diyalogun mimari bir karşılığıdır.

Dışişleri Şehitleri Anıtı, kente kurduğu ağırbaşlı ve modern ilişkiyi, doğayla geliştirdiği mahrem ve duygusal bağ ile tamamlar. Güçlü formu, yaralı kalbi ve suskun diliyle; geçmişti yalnızca anmakla kalmaz, onu mekâna ve geleceğe taşır.

ÇANKAYA CADDESİNDEN GÖRÜNÜŞ (1/100)